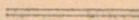

Марончели додохъ малко по малко да ме подкрепиже въ мжкитъ ми. У тия сѫнища имаше само една идея която не можахъ да търпѣ, тя бѣше, дано тоя злочестъ, съсъ едно здравье толко съ вече за оплакуванье, иъ по малко растроено отъ моето, не отиде у гробътъ по направъдъ отъ мене. Щомъ се разболѣше, азъ треперяхъ; щомъ го видяхъ малко по добре, драго ми бѣше.

Тоя страхъ, да не го изгуби, даваше на приятелството ми за него една сила отъ денъ на денъ по голѣма; и страхътъ; да не ме изгуби той, произвождаше у него сѫщото дѣйствие.

Ахъ, да! сладко е да се надѣва човѣкъ или да се бои за едното само лице; което ни остава за любење! Нанина, положеньето ни бѣше отъ най злочеститъ, дѣто могатъ да се намѣрятъ на тоя свѣтъ: е добрѣ, почетътъ и приятелството, които осѣщами единъ за други, покривахъ тѣй да речемъ мжкитъ ни съсъ една блаженна сѣнка; и нанина осѣщахми туй.

*

Желаяхъ щото попътъ, отъ когото бѣхъ толко съ задоволенъ на първото си болѣдуванье, да ни се да-де за исповѣдникъ, и, безъ да сми злѣ болни, да можемъ да го виждами отъ врѣме на врѣме. А пакъ намѣсто да му даде тая служба, управителятъ ни проводи единъ августински калугеръ, когото нарчиахъ отецъ Баптистъ и то додѣто виенския дворъ подтверди това наименуванье, или да направи друго наименуванье.

Страхъ ме бѣше отъ туй прѣмѣняванье; излъгалъ сѫмъ се. Отецъ Баптистъ бѣше единъ милостивъ ан-